

delelse. Samtidig fremkaldte de tyve Ord lige saa mange Spørgsmaal hos hende. Hvornaar kunde han være kommen paa den Tanke? Han havde jo den foregaaende Dag ikke nævnet det mindste derom. Havde han maaske talt med nogen af sin Familie? Men hvorfor havde han da først telegraferet i sidste Øjeblik? Hvorfor var han rejst uden Afsked? —

Hun havde sat sig hen i Sofaen og sad her med Haanden under Kinden og Telegrammet i sit Skød. Det var begyndt at mørkne udenfor; og Skumringen, der groede ud af det lille Kammers mange Kroge, gjorde nu sit til at kaste en bestandig tungere og mere truende Alvor ind i hendes anelsesfyldte Stemning.

Hun begyndte tilsidst at tænke paa, om hun maaske aldrig skulde se Per mere . . . Og hun spurgte sig selv, om det ikke i hvert Fald vilde være bedst for dem begge to, at de afgørende brød med hinanden. Hun var i Grunden forfærdelig træt af Kampen med denne fremmede, skjulte, spøgelseagtige Magt, der Gang paa Gang røvede ham fra hende, og netop naar hun troede ham aller fastest omsluttet af hendes Kærlighed. Hun var ikke engang sikker paa, at hun denne Gang vilde have Kræfter til at vinde ham tilbage. Og paa hans egen Modstandskraft stolede hun stadig mindre. Hun saae ham jo nu, som han virkelig var. Den Side af hans Væsen, hun over-